

Beyond Gillette.

"The third blade is invisible.
It belongs to me."

FERDINANDO FREGA

NANDO THE SCRIBE

THE GILLETTE QUADRILOGY • VOLUME IV

NAPLES-POST.COM

GILLETTE-க்கு அப்பால்

THE COMPANY · 12

Gillette நான்கு நூல் தொடரின் நான்காவது தொகுதி: Naples-ஐச் சேர்ந்த ஓர் இறுதிச் சடங்கு நிறுவனத்தை நடத்த நியமிக்கப்பட்டு, இறந்தவர்களுக்கு Gillette சவரக்கத்திகளைப் பரிந்துரைப்பதில் முடியும் ஒரு மேலாளர், பிறகு டிராக்சூட்டில் அவருடைய சொந்த இறுதிச் சடங்கு, செக்-இன் மேசைகளும் புதியவர்களைச் சேர்க்கும் நடைமுறைகளும் கொண்ட ஒரு மறுமை வாழ்வு, ஆலோசகராகக் கவனிக்கப்பட்ட ஐந்து பெருங்கோடீஸ்வரர்களின் இறுதிச் சடங்குகள், அமெரிக்காவில் மீண்டும் பிறக்க வேண்டும் என்ற இறுதிக் கோரிக்கை — டெலிவரியின்போது ஒரு கையொப்பத்துடன்.

நூல் விவரம்

Ferdinando Frega — Nando the Scribe — ஐந்தாவது பிளேடு

நடத்தை விதிமுறையின் கதையாடல் முன்னோடி. ஒரே ஒரு கருத்தைச் சுற்றி ஒரு டாலர் பதிப்புச் சூழலமைப்பை அவர் உருவாக்கினார்: நிதித்துறைக்குப் பணப் பிரச்சினை இல்லை. அதற்கு இருப்பது நடத்தைப் பிரச்சினை.

ONEDOLLAR-STORIES சூழலமைப்புக்குள் பதிப்பிக்கப்பட்டுத் தொகுக்கப்பட்டது. டிஜிட்டல் கட்டமைப்பு: **NAPLES-POST** · **NOASPECTTIME** · **ONEDOLLAR-STORIES.** முதல் பதிப்பு 2026. டிஜிட்டல் வாசிப்புக்கு ஏற்ற தெளிவான, நவீன அச்சு வடிவமைப்பில்

அமைக்கப்பட்டது. அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகளில் வெளியிடப்பட்டது.

பதிப்புரிமை அறிவிப்பு

© 2026 Ferdinando Frega. அனைத்து உரிமைகளும் பாதுகாக்கப்பட்டவை.

ஆசிரியரின் முன் எழுத்துமூல அனுமதியின்றி, இந்த வெளியீட்டின் எந்தப் பகுதியையும் நகலெடுத்தல், பதிவு செய்தல் அல்லது பிற மின்னணு அல்லது இயந்திர முறைகள் உட்பட எந்த வடிவத்திலும் எந்த வழியிலும் மீண்டும் உருவாக்கவோ, விநியோகிக்கவோ, அனுப்பவோ கூடாது; விமர்சன மதிப்புரைகளில் இடம்பெறும் சுருக்கமான மேற்கோள்களும் பதிப்புரிமைச் சட்டம் அனுமதிக்கும் சில வணிகமற்ற பயன்பாடுகளும் இதற்கு விதிவிலக்கு. இந்தப் படைப்பை அனுமதியின்றிப் பயன்படுத்துதல், மீண்டும் உருவாக்குதல் அல்லது விநியோகித்தல் தடைசெய்யப்பட்டுள்ளது.

பதிப்புக் குறிப்பு

இது Gillette நான்கு நூல் தொடரின் நான்காவதும் இறுதியுமான தொகுதி.

Ferdinando Frega — Nando the Scribe எழுதியது.

முழுமையான வரிசை:

தொகுதி 1 — “மூன்று பிளேடுகள். ஒரே Gillette.” (2026) naples-post.com

தொகுதி 2 — “Brand Narrative Gillette.” (2026) naples-post.com

தொகுதி 3 — “சாத்தியமற்ற Gillette.” (2026) naples-post.com

தொகுதி 4 — “Gillette-க்கு அப்பால்.” (2026) naples-post.com

இந்தத் தொகுதி கதையாடலை முடித்து வைப்பதில்லை. அது கடைசிச் சுவரை அகற்றுகிறது.

முதல் வெட்டுக்கு முன்

பெரும்பாலான மக்கள் தாங்கள் கட்டாத அமைப்புகளால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட முயன்றே தங்கள் வாழ்நாளைக் கழிக்கிறார்கள். நிறுவன அமைப்புகள். பதிப்பு அமைப்புகள். சமூக அமைப்புகள். குடும்ப அமைப்புகள்.

அவர்கள் தங்களைப் பொருத்திக்கொள்கிறார்கள். பேரம் பேசுகிறார்கள். அங்கீகாரத்திற்காகக் காத்திருக்கிறார்கள்.

எனக்கு அந்தப் பொறுமை ஒருபோதும் இருந்ததில்லை.

என் வாழ்க்கையை மூன்று பிளேடுகள் வடிவமைத்தன.

முதலாவது, தூக்கியெறியப்பட்ட ஒரு யோசனையை நவீன வரலாற்றில் மிக எளிதில் அடையாளம் காணப்படும் பெயர்களில் ஒன்றாக மாற்றிய ஒரு மனிதருக்குச் சொந்தமானது: **King Camp Gillette**.

இரண்டாவது, என் தந்தைக்குச் சொந்தமானது — The Gillette Company-க்குள் நாற்பது ஆண்டுகள் — ஒழுக்கம் கூச்சலிடுவதில்லை, அது அளவீடு செய்கிறது என்று அவர் எனக்குக் கற்றுக்கொடுத்தார்.

மூன்றாவது கண்ணுக்குத் தெரியாதது. அது எனக்குச் சொந்தமானது. அது தொழில்துறைகளையும், அடையாளங்களையும், நாடுகளையும், தோல்விகளையும், வெற்றியையும், எழுத்தையும், மௌனத்தையும் ஊடுருவி வெட்டுகிறது — என்னை

எங்கே வைப்பது என்று இன்னும் தெரியாத அமைப்புகளையும்.

இந்த நூல் வெற்றியின் கொண்டாட்டம் அல்ல. இது ஒரு நினைவுக் குறிப்பு அல்ல. இது ஒரு வணிகக் கையேடு அல்ல. இது அங்கீகாரம் தேடும் இலக்கியம் அல்ல.

ஒரு மனிதர் தான் எங்கே சேர்ந்தவன் என்று கேட்பதை நிறுத்தி, யதார்த்தத்தைத் தன்னை அங்கீகரிக்கக் கட்டாயப்படுத்தும் கட்டமைப்புகளைக் கட்டத் தொடங்கும்போது என்ன நிகழ்கிறது என்பதன் பதிவு இது.

சில பெயர்கள் பொருட்களை விற்கின்றன. சில பெயர்கள் மறைந்துவிடுகின்றன. சில பெயர்கள் கை மறைந்த பிறகும் நீண்ட காலம் தடங்களை விட்டுச் செல்கின்றன.

இது மூன்று பிளேடுகளின் கதை. ஒரு பெயர் ஏன் ஒருபோதும் போதுமானதாக இருக்கவில்லை என்பதன் கதையும்.

வேலை

வேலை என்னை ஒருபோதும் பயமுறுத்தியதில்லை, ஒருபோதும் என்னை மகிழ்ச்சியற்றவனாக்கியதில்லை. துன்பப்பட்டவர்களிடம் நான் கேலியாகச் சொல்வேன்: *"வேலை செய்ய ஆசையாக இருந்தால், என் மேல் ஏறிக்கொள்ளுங்கள்."* அவர்களுடைய துயரத்தை விரட்டவும், எனக்கு வேலை என்பது சம்பளம் தரும் பொழுதுபோக்கு மட்டுமே என்று காட்டவும் ஒரு வழி.

அவர்கள் என்னைப் பார்த்தார்கள், புரிந்துகொள்ளவில்லை. நான் எப்போதும் புன்னகைத்தேன், எப்போதும் மகிழ்ச்சியாக இருந்தேன்,

காகிதத்தில் நான் நாளொன்றுக்கு இருபது மணி நேரம் வேலை செய்தபோதும். களைப்பு என்பது இன்னும் என்னைப் பிடிக்காத ஓர் ஆடம்பரம்.

காலப்போக்கில் காரணம் புரிந்தது: சுரங்கத் தொழிலாளியாக இருந்த ஒரு தாத்தா, ஒருபோதும் நிற்காமல் விற்ற ஒரு தந்தை, நான் — அவர்களுடைய மரபணுக்களின் விளைவு. நான் வேறு மாதிரி உருவாகியிருக்க முடியாது.

என் அன்றாட வெளிப்பாடுகளில், வெளிப்படையாகவும் உரக்கவும், உலகின் மிகச் சிறந்த நிறுவனத்தில் வேலை செய்கிறேன் என்று அறிவித்தேன். மக்களுக்குப் புரியவில்லை, என்னால் விளக்கவும் முடியவில்லை. பணம் என்பது நாடகத்திற்கும் பிரச்சினைகளுக்கும் இடையிலான அன்றாட நிகழ்த்துதலின் விளைவு மட்டுமே — முதலாவது உங்களைச் சிந்திக்க வைத்தது, இரண்டாவது தீர்க்கக் கட்டாயப்படுத்தியது.

ஆகவே நான் உலகம் முழுவதும் சுற்றினேன், அறுபத்தைந்துக்கும் மேற்பட்ட நாடுகள். ஆலோசகராகவும் வழிகாட்டியாகவும் என் வாழ்க்கை இரவைத் தவிர ஒவ்வொரு மணி நேரத்தையும் நிரப்பியது. ஒரு நாள் என் மகள் என்னை இத்தாலிக்கு வீடு திரும்பச் சொல்லும் வரை.

எப்படி மறுக்க முடியும். அது 2020. வீட்டுக்குள் அடியெடுத்து வைத்த கணமே தொலைபேசி ஒலித்தது — Milan குறியீட்டு எண். ஒரு பெண்ணின் குரல்: *"நான் MERCURY URVAL-இலிருந்து டாக்டர் Musolino. உங்கள் சுயவிவரக் குறிப்பு எங்களிடம் உள்ளது. எங்கள் வாடிக்கையாளர் ஒருவர் உங்களைப் போன்ற ஒருவரைத் தேடுகிறார். நீங்கள் எப்போது தயாராக இருப்பீர்கள்?"*

“மன்னிக்கவும்,” என்றேன், “நான் இப்போதுதான் தென் அமெரிக்காவிலிருந்து திரும்பினேன், உங்கள் வேலை என்னவென்று சரியாகப் புரிந்ததா என்று தெரியவில்லை.”

அவர் சிரித்தார், பளிச்சென்று, கூர்மையாக, ஸ்பானிஷ் மொழிக்கு மாறினார்: *“Yo busco la cabeza por un trabajo. ¿Entiende?”* நான் பதிலளித்தேன்: *“Claro que sí.”* இருவரும் சிரித்தோம்.

“வீடியோ அழைப்பை எப்போது செய்யலாம்?” “Zoom-இல் நேரத்தை அமைத்து எனக்கு இணைப்பை அனுப்புங்கள். நான் நேரம் தவறாதவன். நான் தீவிரமானவன்.” “நீங்கள் தீவிரமானவர் என்று எங்களுக்குத் தெரியும். நீங்கள் Gillette குழுமத்தின் மகன். நாங்கள் அவர்களுடன் பல ஆண்டுகள் இணைந்து பணியாற்றினோம். ஆனால் நீங்கள் ஒருபோதும் எங்கள் வழியாக வரவில்லை.” “நீங்கள் அங்கே வேலை செய்தீர்கள் என்று எனக்குத் தெரியாது. இப்போது உங்களைச் சந்திக்க நல்ல வாய்ப்பு. என்ன நடந்தாலும், அது வெற்றியாகவே இருக்கும்.”

நான் தொலைபேசியை வைத்தேன். என் மகள் முகம் சுளித்துக்கொண்டிருந்தாள். “என்ன ஆச்சு உனக்கு?” “அப்பா, உங்களுக்குக் கல்யாணமாகிவிட்டது. இப்போதுதான் உள்ளே வந்தீர்கள், அதற்குள் இன்னொரு பெண்ணிடம் பேசுகிறீர்களா?” “Giorgia,” என்றேன், “பேசும்போது பாவம் நிகழ்வதில்லை. படுக்கும்போது மட்டுமே.”

நாங்கள் சிரித்தோம்.

வீடியோ அழைப்பு

நான் நன்றாக உடையணிந்து தோன்றினேன்: சவரம் செய்து, சுத்தமாக, கைக்கடிகாரம், வெளிர்நீலச் சட்டை, நீல டை... கீழே உள்ளாடை மட்டும். என் மனைவி என் பேண்ட்டை வீட்டில் எங்கோ வைத்துவிட்டாள், இன்னொரு ஜோடியை எடுக்க என்னால் சூட்கேஸைத் திறக்க முடியவில்லை.

வெப்பமாக இருந்தது. உண்மையைச் சொன்னால், நான் கவலைப்படவில்லை. என் இடுப்புக்குக் கீழே அவர் ஒருபோதும் பார்க்க மாட்டார் என்று உறுதியாக நம்பினேன். குறைந்தபட்சம், அப்படித்தான் நினைத்தேன்.

அழைப்பு தொடங்கியது. அவர் நிறுவனத்தை விளக்கினார்: ஐரோப்பா முழுவதும் செயல்படும் Naples-ஐச் சேர்ந்த ஒரு பன்னாட்டு நிறுவனம், மூன்று கிளைகள், 176 வாகனங்கள், கிட்டத்தட்ட 120 ஊழியர்கள். மெர்ச்சண்டைசர் பிரிவையும் விற்பனைப் படையையும் நடத்த அவர்களுக்கு ஒரு மேலாளர் தேவைப்பட்டார்.

அது என் திறமைகளுக்குப் பொருந்தியது. ஆனால் அவர்கள் எந்தத் துறையில் இருக்கிறார்கள் என்று கேட்டபோது, அவர் சிரித்தார்.

“பெயர் சொல்லி அழைத்துக்கொள்ளலாமா?” “நிச்சயமாக.” “நான் Marta.” “நான் Nando.”

“அவர்கள் இறுதிச் சடங்குத் தொழிலில் சந்தைத் தலைவர்கள். அவர்களுடைய வாசகம்: *‘நீங்கள் இறந்தால், உங்கள் செலவு மதிப்பு உயர்கிறது.’*”

நான் அசையவில்லை. மெர்ச்சண்டைசர்களுக்கும் இறந்தவர்களுக்கும் என்ன சம்பந்தம் என்று புரிந்துகொள்ள வேண்டியிருந்தது.

உண்மையான வேலை இப்படிச் சுருக்கப்பட்டிருந்தது: **மரணத்திற்குப் பிந்தைய காட்சிப்படுத்தலின் தோற்ற அமைப்புக்குப் பொறுப்பாளர்.**

எனக்குப் புரியவில்லை. "மன்னிக்கவும், நான் என்ன செய்ய வேண்டும்?" "இறந்தவர்களைச் சவப்பெட்டிகளில் வைத்து, உடை அணிவித்து, சுத்தம் செய்து, குடும்பத்தினர் முன் அவர்கள் பார்வைக்கு ஏற்றவர்களாகத் தோன்றுவதை உறுதி செய்யும் பணியாளர்களை நீங்கள் ஒருங்கிணைப்பீர்கள்."

"சுவாரசியமான பகுதி பணம்தான்," என்று அவர் சேர்த்தார். "நீங்கள் ஏற்றுக்கொண்டால், முதல் மாதம் €12,500 மற்றும் செலவுகள். ஒப்பந்தம் இல்லை. ரசீது மட்டும்."

"விலைப்பட்டியல் ஏன் இல்லை?" "நல்ல கேள்வி. அவர்கள் அந்தச் சொல்லைத் தங்கள் சொற்களஞ்சியத்திலிருந்தே நீக்கிவிட்டார்கள். அவர்களுடைய குடும்பத்தினர் கருத்துப்படி, இறந்தவர்களில் பெரும்பாலோர் *'fatture'*-க்குப் பலியானவர்கள் — சாபங்கள், வரிகள் அல்ல. ஆகவே தயவுசெய்து விலைப்பட்டியல்களைக் குறிப்பிடாதீர்கள்."

"வேலை இடம்?" "உங்கள் விருப்பம்: Naples, Barcelona, London. மூன்று நாட்களில் தொடங்கலாம்."

நான் நினைத்தேன்: வாழ்நாள் முழுவதும் உயிருள்ளவர்களை நிர்வகித்திருக்கிறேன்.

இறந்தவர்கள் எவ்வளவு கடினமாக இருந்துவிடப் போகிறார்கள்?

நாங்கள் விடைபெற்றோம். நான் Naples-க்குப் போவேன் என்று சொன்னேன். அவர் விவரங்களை ஈமெயிலில் அனுப்புவார். நான் அவருக்கு எதுவும் கொடுக்க வேண்டியதில்லை.

"ஏன் இல்லை?" "இன்று நான் கொடுக்கிறேன். அடுத்த முறை நீங்கள் Milan-இல் இருக்கும்போது, என்னை இரவு உணவுக்கு அழையுங்கள். நான் திருமணமானவளாக இருந்தாலும், ஒரு இரவுக்கு உங்களுக்காக என்னை முழுமையாக விடுவித்துக்கொள்வேன்."

அழைப்பு முடிந்துவிட்டது என்று நினைத்து நான் எழுந்து நின்றேன். அவர் இன்னும் இணைப்பில் இருந்தார். என்னை உள்ளாடையில் பார்த்தார்.

அவர் வெடித்துச் சிரித்தார். "நீங்கள் அப்படியே வேலை செய்யத் திட்டமிடவில்லை என்று நம்புகிறேன். உங்களுக்கு அவ்வளவு சம்பளம் கொடுக்க அவர்கள் தயாராக இல்லை — அதுவும் உள்ளாடையில் இருக்கும் ஒரு மேலாளரைப் பார்ப்பதற்காக அல்ல."

டெலிவரி

நான் Naples மத்திய ரயில் நிலையத்தை அடைந்தேன். கறுப்பு ஜாக்கெட்டும் தொப்பியும் அணிந்த ஒருவர் ஒரு பலகையைப் பிடித்திருந்தார்: **sg. FREGA MAN... AGER.**

நான் எங்கே இருக்கிறேன்?

அவர் என்னை வரவேற்றார். "முதலில் ஒரு டெலிவரி செய்ய வேண்டும், பிறகு தலைமையகத்துக்குப் போவோம்."

நாங்கள் ஒரு Mercedes 300 CDI-இல் ஏறினோம் — இறுதிச் சடங்கு மாதிரி. என் டிராலி முன்பக்கமே இருந்தது. பின்னால் இடமில்லை: அங்கே சவப்பெட்டி இருந்தது. அன்றைய எங்கள் டெலிவரி.

இறந்தவரின் வீட்டில் நின்றோம். ஒரு பெண் சொன்னாள்: "இல்லை, இந்த நேரத்தில் இறந்தவர் இங்கே இல்லை. 38-ஆம் எண்ணில் அவரைக் காண்பீர்கள். இது பன்னிரண்டு."

Cinecittà அல்ல. Spanish Quarters. வறுமை, குற்றம், நகைச்சுவை, பிழைத்திருத்தல்.

நான் சிரிக்கத் தொடங்கினேன். இது ஒரு தனித்துவமான அனுபவமாக இருக்கும் என்று எனக்குத் தெரிந்தது. மக்களிடம் சொல்ல முடியாது — அவர்கள் ஒருபோதும் நம்ப மாட்டார்கள்.

சரியான முகவரியில், சவப்பெட்டியை இறக்கும் முன், ஓட்டுநர் கேட்டார்: "இறந்தவர் இங்கே இருக்கிறாரா?" அந்தப் பெண் பதிலளித்தாள்: "கொண்டாட்டம் இங்கேதான்."

"ஆனால் இறக்குவதற்கு முன், சவப்பெட்டிக்குப் பணம் செலுத்தினார்களா என்று எனக்குத் தெரிய வேண்டும்," என்று அவள் சேர்த்தாள்.

அவர் நிறுவனத்தை அழைத்தார். உறுதி செய்யப்பட்டது. ஒரு *reverse class* சவப்பெட்டி.

எனக்குப் புரியவில்லை. காரில் ஓட்டுநர் Paolo-விடம் கேட்டேன்: "reverse என்றால் என்ன?"

அவர் என்னைப் பார்த்தார். "புதுப்பிக்கப்பட்ட லேப்டாப்புகள் போலத்தான். புதுப்பிக்கப்பட்ட சவப்பெட்டி. ஓராண்டு உத்தரவாதம். இன்னொரு

இறுதிச் சடங்குக் கிடங்கிலிருந்து எடுத்து, சுத்தம் செய்து, உள்துணியை மாற்றி, கிருமிநீக்கம் செய்து, மீண்டும் சந்தைக்குக் கொண்டுவந்தோம்.”

“அதன் நன்மை?” “குடும்பம் பாதி விலை கொடுக்கிறது. அவர்கள் சேமிக்கிறார்கள். Naples-இல் இந்த விஷயங்களில் அக்கறை காட்டுவார்கள்.”

தலைமையகம்

சாலையோர வீடு, சுற்றிலும் பெரிய வயல். அருகில் இரண்டு கிடங்குகள். ஒவ்வொரு மாலையும் அதே லாரி, அதே ஓட்டுநர், அதே நேரம், காலியான சவப்பெட்டிகளைக் கொண்டுவந்தது. அது என்னைச் சிந்திக்க வைத்தது — ஆனால் கவலைப்பட வைக்கவில்லை.

ஒரு லேபிளைப் பார்த்தேன்: *ஆஸ்திரியாவில் தயாரிக்கப்பட்டது.* போலி. உண்மையான பிறப்பிடம்: பன்னிரண்டு கிலோமீட்டர் தொலைவில், **SECONDIGLIANO.**

உரிமையாளர் Maurizio என்னை ஒரு B&B-க்கு அழைத்துச் சென்றார். சிறிய ஸ்டுடியோ, வசதியானது. இளமையான, அன்பான, பருமனான ஒரு போலந்துப் பணிப்பெண், பார்த்தாள் ஆனால் பேசவில்லை.

மறுநாள் காலை அவளைப் போலந்து மொழியில் வாழ்த்தினேன். அவள் உருகிப்போனாள்.

என் மனைவி அழைத்தாள். அந்த நாடகத்தைப் பற்றி அவளிடம் சொல்லவில்லை. அது தீவிரமான வேலை என்று மட்டும். நான் எப்போதும் முழுமையாகக் கொடுப்பேன். வேலை விளையாட்டல்ல.

பேரிக்காயுடன் பாலாடைக்கட்டி எவ்வளவு சுவையானது என்று விவசாயிக்கு ஒருபோதும் தெரியவிடாதீர்கள்.

அதிகாலை 2 மணிக்கு Paolo என் கதவைத் தட்டினார். "போக வேண்டும். ஒரு டெலிவரி. உங்கள் வேலைக்கான அறிவுறுத்தல்களை நீங்கள் கொடுக்க வேண்டும்."

என் வேலை என்னவென்று யாரும் எனக்குச் சொல்லியிருக்கவில்லை.

சில கிலோமீட்டர்கள். எழுபத்திரண்டு வயது மனிதர். மாரடைப்பு. அவருக்கு உடை அணிவிக்க வேண்டும், சுத்தம் செய்ய வேண்டும், புகைப்படங்களுக்குத் தயார் செய்ய வேண்டும்.

"இவருக்கு எப்படிச் சவரம் செய்வது?" என்று அவர்கள் கேட்டார்கள்.

"ஒரு DISPOSABLE Gillette-ஐப் பயன்படுத்துங்கள்." அவர்களிடம் அது இல்லை. அவர்கள் *மண்வெட்டி* என்று அழைத்த ஒரு Gillette சவரக்கத்தியைக் காட்டினார்கள். நான் எங்கே வந்து மாட்டியிருக்கிறேன்.

நுரைக்கு ஒரு சோப்புக் கட்டியைப் பயன்படுத்தப் போனார்கள். "ஏன் சவர நுரையைப் பயன்படுத்தவில்லை?"

"PRORASO பயன்படுத்தினோம். 600 மி.லி. சிறப்புச் சலுகை, 200 மி.லி. விலையில். பணம் மிச்சம். தீர்ந்ததும், மீண்டும் சோப்புக்குத் திரும்பினோம்."

"EMULSIONI SERIES-இலிருந்து ஒரு ஆஃப்டர்ஷேவ் வாங்கி வாருங்கள். இரத்த ஓட்டம் இல்லாதபோது ஆல்கஹால் தோலில் ஒட்டாது. இது ஒட்டும்."

உடைக்கு, குடும்பம் திருமண உடையைக் கொடுத்திருந்தது. ஒரு மனிதனின் வாழ்க்கையின் இரண்டு மிக முக்கியமான நாட்களுக்குப் பயன்படுத்தப்படுவது: திருமணமும் மரணமும்.

எங்கும் மக்கள் தத்துவம். தர்க்கத்தின் இடத்தைத் தேவை பிடித்துக்கொள்கிறது. அதனால்தான் உண்மையான மேலாளர்கள் அலுவலகங்களில் தங்குவதில்லை — யதார்த்தம் சுவாசிக்கும் களத்தில் அவர்கள் வாழ்கிறார்கள்.

திரும்பும் வழியில், இன்னொரு அழைப்பு. இன்னொரு வீடு. நாற்பது வயது மனிதர், புற்றுநோய்.

“இவருக்கு எப்படிச் சவரம் செய்வது?” என்று புதிய குழு கேட்டது.

“சந்தைக்குப் போங்கள். ஒரு MACH3 அல்லது FUSION GILLETTE வாங்குங்கள். அவர் வயதுடைய ஒருவருக்கு, அவர் எங்கே போனாலும், காலாவதி இல்லாத வசதி தகும். ஒரு Gillette சவர ஜெல்லும் வாங்குங்கள். நான் காட்டுகிறேன் — விரல் நுனிகளில் கொஞ்சம் எடுத்தால் அது விப்டு கிரீம் போல உயரும்.”

அவர்கள் அறிவுறுத்தல்களைப் பின்பற்றினார்கள். குடும்பங்கள் மகிழ்ந்தன. நான் உணர்ந்தேன்: Gillette-ஐ விட்டு வந்த பிறகும், நான் இன்னும் அவர்களுடைய பொருட்களை விற்றுக்கொண்டிருந்தேன். என்னால் தவிர்க்க முடியவில்லை. அன்னை எப்போதும் என்னுடன் இருக்கிறாள்.

மறுநாள்

ஒவ்வொரு நாளும் வெவ்வேறு நடிகர்களுடன் ஒரு நாடகம் போல இருந்தது. உயிருள்ளவர்களுக்கு மரணம்

அசைவற்றதாகத் தோன்றுகிறது — அது அப்படியல்ல.

ஒரு பெண் அலுவலகத்துக்கு வந்தாள். அவளுடைய வயதான தாய் அப்போதுதான் இறந்திருந்தார். அவளுடைய கோரிக்கை என்னை ஆச்சரியப்படுத்தியது, ஆனால் அதிர்ச்சியடையச் செய்யவில்லை.

இறந்தவருக்கு எண்பத்து மூன்று வயது, கால்களில் முடி அடர்த்தியாக மீண்டும் வளர்ந்திருந்தது. சவப்பெட்டியை மூடும் முன், தன் தாய்க்குச் சவரம் செய்ய வேண்டும் என்று அவள் விரும்பினாள்.

பெண்கள் குழுவை அனுப்பினேன். ஒரு பெண்களுக்கான சடங்குக்கு ஆண்களின் சவரக்கத்திகளைப் பயன்படுத்த அவர்கள் தயாராக இருந்தார்கள் — அரிதாகவே சந்திக்கும், அடிக்கடி மோதும் இரண்டு உலகங்கள்.

'90-கள் வரை, பெண்கள் தங்கள் கணவர்களின் பிளேடுகளைப் பயன்படுத்தினார்கள். பிறகு சந்தை பெண்களுக்கான பொருட்களை உருவாக்கியது. புதிய கலாச்சாரப் பழக்கங்களை ஏன் உருவாக்கக்கூடாது?

அருகிலுள்ள கடைக்குச் சென்று DISPOSABLE AGILITÉ — நாங்கள் முன்பு விற்றவை — அல்லது VENUS GILLETTE, கூடவே SATIN CARE நுரை வாங்கி வருமாறு Vanessa-விடம் சொன்னேன்.

எல்லாம் கச்சிதமாகச் செய்யப்பட்டது. ஏழு நாட்களுக்குப் பிறகு, நிறுவனம் தன் மிகப் பெரிய பிரச்சினையைத் தீர்த்திருந்தது: **தகவல்**.

சனிக்கிழமை மாலை, சம்பளம் வாங்கக் குழுக்கள் வரிசையில் நின்றன. நானும் வரிசையில் இருந்தேன்.

பிறகு வரிசையிலிருந்து விலகி, புறப்பட்டு, என் குடும்பத்திடம் வீடு திரும்பினேன்.

அந்த மனிதர்களுக்கு என் அறிவைக் கொடுத்திருந்தேன். அதற்குச் சம்பளம் வாங்கக்கூடாது என்று முடிவு செய்தேன். ஏதாவது ஒன்று நன்மைக்காகச் செய்யப்படும்போது, பணம் இருப்பதற்கு எந்தக் காரணமும் இல்லை.

ஏனென்றால் நான் அப்படிப்பட்டவன்.

Nando

என் சொந்த இறுதிச் சடங்கு

இறுதிச் சடங்குகளைத் தவிர்ப்பதையே நான் எப்போதும் விரும்பினேன். மக்களை அவர்கள் எப்படிப் பெட்டியில் அடைக்கப்பட்டு அனுப்பப்பட்டார்கள் என்பதற்காக அல்ல, அவர்கள் யாராக இருந்தார்கள் என்பதற்காக நினைவுகூர்வது அதிகக் கண்ணியமானது என்று உணர்ந்தேன். ஆனால் இந்த முறை கலந்துகொள்வதைத் தவிர்க்க முடியவில்லை. அது *என்* இறுதிச் சடங்கு.

ஆறு பாவப்பட்ட பயல்கள் சவப்பெட்டியைச் சுமந்தார்கள். என் மகள் வழக்கமான கறுப்பு உடையை மறுத்து, அதற்குப் பதிலாக எனக்கு ஒரு டிராக்சூட் அணிவித்தாள். "நீங்கள் எங்கே போனாலும், வசதியாக இருக்க வேண்டும்," என்றாள். டென்னிஸ் காலணிகளும் சேர்த்து. என் போனும், ஒரு சிறிய பையில் நேர்த்தியாக வைக்கப்பட்டு. மறுமை வாழ்வுக்கான ஒரு பிக்னிக் பெட்டி.

இறுதி ஊர்தி போதுமான அளவு வசதியாக இருந்தது, ஆனால் பின்பக்க இடது ஷாக் அப்சார்பருக்குத் தீவிர

உதவி தேவைப்பட்டது. ஒவ்வொரு குழியிலும் என் இடது விரை உள்ளாடையிலிருந்து நழுவியது. சவப்பெட்டிக்குள் வெளிச்சம் இல்லை, அதனால் அதைச் சரிசெய்ய முடியவில்லை. நித்தியத்தின் இருளில் ஒரு புதிய காற்றின் தென்றல்.

தேவாலய வாசலில் என்னை நான்கு மரக் கட்டைகளின் மேல் வைத்தார்கள். என் ஒரே கவலை: என்னைச் சரியாக வைத்திருக்கிறார்களா, அல்லது உருளைக்கிழங்கு மூட்டை போல உருண்டு விழுவேனா? பிறகு நினைவுக்கு வந்தது: நான் ஏற்கெனவே வாழ்க்கையின் தரையில் இருந்தேன், இறந்தவனாக.

குருவானவர் பேசினார். சில உண்மைகள், பல புனைவுகள். பிறகு என்னைப் பற்றி ஏதேதோ வாசிக்கும் மனிதர்களின் அணிவகுப்பு. ஒரு வயதான பெண் அருகில் வந்து, சவப்பெட்டியை முத்தமிட்டு, இப்படிக் கேட்கும் வரை: "அவரை உள்ளே வைக்கும் முன் நான் அவரை முத்தமிடலாமா?"

ஒரு தோழி எழுந்து நின்று சொன்னாள்: "என் கணவரும் உள்ளே வைக்கும் முன் எப்போதும் இதையே என்னிடம் கேட்பார். கடைசியாக ஒரு முத்தம்." ஆஹாஹாஹாஹா.

சடங்கு முடிந்தது. நானும் ஓட்டுநரும் மட்டுமே கல்லறைக்குப் புறப்பட்டோம். முகவரி நேரடியாகச் சவப்பெட்டியிலேயே எழுதப்பட்டிருந்தது: *Condera கல்லறை, சவக்கூடப் பிரிவு, மனை நாற்பத்தைந்து, கட்டம் 23, இரண்டாம் தளம், முதல் மாடம்.* தவறவிட முடியாது. மனிதகுலம் முன்னேறியிருந்தது: இனி ஆண், பெண் பிரிவுகள் இல்லை. இறந்தவர்கள் மட்டுமே. திறமையானது.

அவர் என்னை ஒப்படைத்துவிட்டு, கையசைத்து, புறப்பட்டார். நான் நினைத்தேன்: *இப்போது நான் என்ன செய்வது?*

இரண்டு பெண்மணிகள் — சில ஆண்டுகளுக்கு முன் இறந்தவர்கள் — அந்த வழியாகச் சென்றார்கள்; இறுதிச் சடங்கு சிண்டிகேட் கவுன்சில் புதிதாக வருபவர்களுக்கான புதிய விதிகளை அங்கீகரிக்கும் வரை ஒரு காபி இடைவேளைக்கு என்னை அழைத்தார்கள்.

எனக்கு ஆர்வமாக இருந்தது, ஆனால் களைப்பாகவும் இருந்தது. ஒரு புதிய பாத்திரம், ஒரு புதிய சொத்து, உலகம் ஒரே ஒரு விஷயத்தைச் சொல்லும்படி கற்றுக்கொள்ள வேண்டிய ஒன்று:

எனக்கு ஆர்வமாக இருந்தது, ஆனால் சோர்ந்துபோயிருந்தேன். இறந்து ஒரு நாள் கூட ஆகவில்லை, அதற்குள் எனக்குக் காகிதப் பணிகளைக் கொடுக்கத் தொடங்கிவிட்டார்கள். நித்தியத்திற்குக்கூடப் புதியவர்களைச் சேர்க்கும் நடைமுறைகள் இருந்தன.

Nando

ALDILA' STREET, NY CITY

எல்லாம் நடப்பதற்கு முந்தைய இரவு, கொஞ்சம் கனமாகச் சாப்பிட்டேன். உருளைக்கிழங்குடன் பொரித்த குடைமிளகாய், ஒரு கிலோ பன்றிக் கால், இரண்டு கிளாஸ் சிவப்பு ஒயின், பிறகு — நேர்த்தியாக முடிப்பதற்காக — ஒரு கிண்ணம் போர்லோட்டி பீன்ஸ் சாலட்.

அது 7 மே 2058. எனக்குத் தொண்ணூற்று மூன்று வயதுதான், ஆனால் அது தெரியவில்லை — அதாவது, நான் அதை விளம்பரப்படுத்தவில்லை. ஓர் உண்மையான Calabria-வைச் சேர்ந்தவன்: ஒதுங்கியிருப்பவன், ரகசியமானவன் அல்ல. அதுதான் என் இயல்பு. அதுதான் நான்.

ஆஹாஹாஹாஹா.

பிறகு அது நடந்தது: என் உடல் இன்னும் படுக்கையில் கிடப்பதைப் பார்த்தேன், நான் அதற்கு வெளியே இருந்து பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். மேசையை நோக்கி நடந்தேன், அதை இயக்கி ஒரு கதை எழுத — நீண்ட காலமாக அதைச் செய்து வந்ததால் அது என் விருப்பமான பொழுதுபோக்காகிவிட்டிருந்தது. ஆனால் என் கைகள் இனி கண்ணுக்குத் தெரியும் பொருட்களுக்குக் கட்டளையிடவில்லை.

நான் இறந்திருந்தேன். மறுமை வாழ்வை நோக்கிப் போய்க்கொண்டிருந்தேன்.

நான் என்னிடமே கேட்ட முதல் கேள்வி, யாரைச் சந்திப்பேன் என்பதோ, அங்கே எப்படிப் போய்ச் சேர்வேன் என்பதோ அல்ல. இல்லை. என் மனதில் சிக்கியிருந்த ஒரே விஷயம்: **என்னை அறிந்தவர்கள் என் பிரிவுக்கு எப்படி எதிர்வினையாற்றுவார்கள்?**

அவர்களை ஏற்கெனவே என்னால் கற்பனை செய்ய முடிந்தது.

"ஒரு வழியாக." — என்னை எப்போதும் சகித்துக்கொண்டவர்கள்.

"இது அவனுடைய தந்திரங்களில் ஒன்று." — அவநம்பிக்கையாளர்கள்.

“தன் வாழ்க்கையைக் கதையாடும் இன்னொரு வழி.” — WordPress கூட்டம்.

AI-கள் எந்த எதிர்வினையும் காட்டாது.

உறவினர்களும் நண்பர்களும்? அவர்கள் எனக்கு முன்பே இந்த எல்லையைக் கடந்துவிட்டார்கள். நான் வெறுமனே அவர்களைப் பின்தொடர்ந்துகொண்டிருந்தேன்.

என் தோளில் ஒரு கை, யாரோ என்னை அழைத்துச் செல்ல வந்திருப்பதைக் குறித்தது. நாங்கள் பறக்கத் தொடங்கினோம் — அல்லது குறைந்தபட்சம் அப்படி நினைத்தேன். ஆனால் பறவைகளைப் போல அல்ல, விமானங்களைப் போல அல்ல, நாம் இதுவரை கற்பனை செய்த எதையும் போல அல்ல. தேவதூதர் சிறகுகள் இல்லை, திரைப்படம் போன்ற விண்ணேற்றம் இல்லை. அவையெல்லாம் அவர்கள் நமக்கு விற்ற வடிவம் மட்டுமே.

அந்தக் கடந்துசெல்லுதல் முற்றிலும் வேறாக இருந்தது.

என் தோளில் இருந்த கையைப் பார்க்கத் திரும்பினேன், நாங்கள் ஏற்கெனவே புதிய வீட்டில் இருந்தோம்.

பொதிகளை டெலிவரி செய்யும் FedEx-ஐ விடச் சிறப்பு. ஆஹாஹாஹாஹா.

வாசலில் ஒருவர் செக்-இன் செய்துகொண்டிருந்தார், உள்ளே நுழைய என்னிடம் என் எண் இருந்தது.

“டோக்கன் எடுக்கும்” இயந்திரம் இங்கே ஒழிக்கப்பட்டிருந்தது. வரிசையை ஒத்த எதுவும் சாத்தானைக் குறித்தது, அனுமதிக்கப்பட்ட பிரதிநிதிகள் வாழ்க்கையில் அந்த வேலையைச் செய்தவர்கள் மட்டுமே. அதற்கு மேல் எதுவும் இல்லை.

என் முறை வந்தது, வரவேற்பு வாசகம் இதுதான்:

“ஐயோ இல்லை, ஒரு வழியாக உங்களை இங்கே கொண்டுவந்துவிட்டோம். பன்னிரண்டு முறை, பன்னிரண்டு முயற்சிகள். நீங்கள் யார்?”

குறிப்பாக யாரும் இல்லை. நீங்கள் எதிர்பாராத ஒருவன், அவ்வளவுதான்.

Nando

தொடர்ச்சி I

சரி, இந்த இடத்துக்கு வந்துவிட்டேன், விதவையின் மகன்களுக்கு மட்டுமே தெரிந்த இடம் — குறைந்தபட்சம் நான் உயிரோடு இருந்தபோது. ஆனால் இப்போது என்ன நடக்க வேண்டும்? என்ன நிகழ்வுகள்? நான் தலைமைச் செயல் அதிகாரியை (CEO) தேடினேன், ஆனால் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை.

ஒரு பெண் அந்த வழியாகச் சென்றாள், நன்றாக உடையணிந்து, மிகவும் பணிவாக. அவள் நிற்கவில்லை. மடித்த ஒரு குறிப்பை அருகிலிருந்த மேற்பரப்பில் வைத்துவிட்டு நடந்துகொண்டே இருந்தாள்.

அதைத் திறந்தேன். அறை. நேரம். முன்னோடிகளின் அறை, 11:00.

வரைபடம் இல்லை. கருவிகள் ஏற்கெனவே என்னிடம் இருந்தன.

என் வாழ்க்கையின் கடைசிக் காலகட்டம் மட்டுமே — வெறும் 35 ஆண்டுகள் — மறுஆய்வில் இருந்தது. எனக்கு அதிர்ஷ்டம். நான் செய்த மற்ற அபத்தங்கள் எல்லாம்

காலாவதியாகிவிட்டன. நான் எதையும் நியாயப்படுத்தவோ விளக்கவோ வேண்டியதில்லை.

எனக்கு ஓட்டத் தெரியாது, கார் இல்லை, நடக்கவும் இல்லை — ஆனால் நான் அந்த அறைக்குள் இருந்தேன். இயக்குநர் குழு மேசையைச் சுற்றி யார் அமர்ந்திருப்பதைக் காண்கிறேன்?

முயன்றாலும் நீங்கள் ஒருபோதும் நம்ப மாட்டீர்கள் என்று பந்தயம் கட்டுகிறேன்.

அது 5 வயது நான். நான் அழத் தொடங்கினேன் — உணர்ச்சியால் அல்ல, நான் எப்படி வந்து சேர்ந்தேன், எந்த வயதில் என்று புரியாததால்.

பழக்கமான ஒரு கேள்வி எதிரொலித்தது:

"93 வயது வரை வாழத் தயாரா என்று நான் உன்னிடம் கேட்டது நினைவிருக்கிறதா?"

"ஆம்," என்று பதிலளித்தேன்.

"பிறகு, உன் அன்புக்குரியவர்கள் உனக்கு முன் போவதைப் பார்த்துத் துன்பப்படத் தயாரா என்று கேட்டபோது?"

"ஆம்," என்று பதிலளித்தேன்.

"நீ தொடர்ந்து மிகவும் நிலைத்தன்மையுடன் இருக்கிறாய். நான் CEO-விடம் சொன்னேன், ஆனால் அவர் என்னை நம்பவில்லை. இப்போது உன் தங்குமிடத்தை எங்கே ஒதுக்குவது என்று எங்களுக்குத் தெரியவில்லை."

தாந்தே "தெய்வீக இன்பியல்" எழுதினார், ஆனால் உன் வகையை அவர் முன்னறியவில்லை. Amazon-உடன்

Bezos-ஆல் கூட அது முடியவில்லை. Google கிட்டத்தட்ட 30 ஆண்டுகள் செயலிழந்தது.

“நாங்கள் முழுமையாகப் புரிந்துகொள்கிறோம், ஆனால் எங்களுக்கு நேரம் கொடுங்கள். நீங்கள் ஸ்டாண்ட்பையில் இருக்குமாறு கேட்டுக்கொள்கிறோம்.”

ஸ்டாண்ட்பை. அது ஒரு சந்தைப்படுத்தல் சொல் என்று நினைத்தேன். பிறகு அது காமசூத்திரத்தின் ஒரு நிலையாகவும் இருக்குமோ என்று யோசித்தேன். நாங்கள் மறுமை வாழ்வில் இருந்தோம், இந்தச் சொல்வழக்கை நான் இன்னும் படித்திருக்கவில்லை.

Nando

தொடர்ச்சி II

இங்கே நேரம் வேறு மாதிரி இயங்குகிறது. எவ்வளவு நேரம் காத்திருக்கிறேன் என்று எண்ண முயன்றபோது, அந்த எண் திசை மாறிக்கொண்டே இருப்பதைக் கண்டு அதைக் கவனித்தேன்.

பிறகு ஒரு குரல் — இந்த முறை அவளுடையது அல்ல. வெறும் ஒரு குரல், அறையின் எந்த இடத்திலிருந்தும் அல்ல.

“அறை 2. மதியம் 1:00.”

அங்கே எப்படிப் போவது என்று கேட்கவில்லை. கருவிகள் ஏற்கெனவே என்னிடம் இருந்தன.

என்னை என்ன செய்வது என்று முடிவு செய்ய ஆணையம் கூடியிருந்தது. நீண்ட அமர்வுக்குப் பிறகு, அவர்கள் தீர்ப்பை வழங்கினார்கள்:

“ONEDOLLAR.STORIE. ALDILA.’-இன் ETERNITY பதிப்பை உருவாக்க உங்களுக்கு அதிகாரப்பூர்வ ஆணை உள்ளது. ஒரு நிபந்தனையுடன்.”

“என்ன நிபந்தனை?”

“வெளியிடும் முன், நாங்கள் கதைகளைப் படிக்க வேண்டும்.”

இதைப் போன்ற ஒன்றை முன்பே அனுபவித்திருக்கிறேன், ஆனால் இது தங்குவதற்கான கடைசி இடம். நான் அமைதியாக ஒரு முடிவெடுக்க வேண்டியிருந்தது.

ஆகவே கேட்டேன்: “பதிலுக்கு எனக்கு என்ன கிடைக்கும்?”

“உங்களுக்கு என்ன வேண்டும்?”

“வெறும் 1 USD.”

Nando

தொடர்ச்சி III

ஒரு கட்டத்தில், எனக்கு ஏன் பசிக்கவில்லை, நான் ஏன் குளிக்கவில்லை, சவரம் செய்யவில்லை, என் வழக்கமான காலைப் பழக்கங்களைச் செய்யவில்லை என்று யோசித்தேன். நான் எவ்வளவு முட்டாள் — உடனே தெளிவானது: எனக்கு உடல் இல்லை, பிறகு எதைப் பராமரிக்க வேண்டும்?

வேறு யாரும் கண்ணுக்குத் தெரியவில்லை. ஆனால் எல்லோரும் வெறுமனே ஒதுங்கியிருந்தார்கள், ஒவ்வொரு ஆன்மாவுக்குப் பின்னாலும் அவர்கள் விளம்பரப்படுத்தாத ஒரு பணி இருந்தது.

பிறகு கூரை பேசியது. அல்லது தரை. இங்கே திசை முக்கியமல்ல.

“Frega.”

நான் பதிலளித்தேன்: “மன்னிக்கவும், உடல் போய்விட்டால், குடும்பப் பெயரை எப்படி வைத்திருக்க முடிந்தது?”

அந்தக் குரல் எரிச்சலுடன் சீறியது: “உங்களை ஏற்கெனவே வகைப்படுத்த முடியவில்லை, எங்கும் வைக்க முடியவில்லை, இப்போது எங்களிடம் இருக்கும் ஒரே குறிப்பையும் அழிக்கச் சொல்கிறீர்களா? பிறகு உங்களை எப்படி அடையாளம் காண்பது?”

“சரி. உங்களுக்கு நான் என்ன செய்ய முடியும் என்று சொல்லுங்கள்.”

“அடுத்த ஏழு பூமி நாட்களில், மிகவும் பிரபலமான பெருங்கோடீஸ்வரர்களில் சிலர் இங்கே வந்து சேர்வார்கள் என்று எங்களுக்கு அறிவிப்பு வந்துள்ளது.”

“சுற்றுலாவாகவா?” என்று கேட்டேன்.

“இங்கே நாங்கள் பங்குதாரர் வணிகமும் செய்வதில்லை, Wall Street Eternity-யும் இல்லை. அவ்வப்போது ஒரு கையகப்படுத்தல் சலுகை மட்டும், ஆனால் அது உங்களைப் பற்றியது அல்ல. அவர்களுடைய நேரம் முடிந்ததால் வருகிறார்கள். ஆனால் இறுதிச் சடங்கு மேற்பார்வையாளராக உங்கள் ஆலோசனை எங்களுக்குத் தேவை. இறந்த பிறகு மக்கள் அவர்களைப் பற்றி என்ன சொல்கிறார்கள், என்ன நினைக்கிறார்கள், அவர்கள் எப்படி நடந்துகொள்கிறார்கள் என்பதை நீங்கள் கவனித்து அறிக்கை அளிக்க வேண்டும்.”

“இந்தப் பணிக்கு எனக்கு என்ன தருகிறீர்கள்?”

“வழக்கம்போல: 1 USD.”

“இந்த முறை வேண்டாம்.”

“அப்படியென்றால் உங்களுக்கு என்ன வேண்டும்?”

“முன்பு போலவே ஏழையாக மீண்டும் பிறக்க வேண்டும். ஆனால் இந்த முறை உண்மையிலேயே அமெரிக்காவில். தவறுகள் இல்லாமல்.”

“ஏன்?”

“பூமியில் எல்லாவற்றையும் விட நான் இழந்து ஏங்கும் ஒன்று இருக்கிறது.”

“பெண்களா?”

“இல்லை.”

“பிறகு என்ன?”

“நீராவி எழும்போது மேன்ஹோல்களின் வாசனை. அதுதான் வீடு. அதுதான் என் இடம்.”

Nando

தொடர்ச்சி IV

அவர்கள் பட்டியலை என்னிடம் கொடுத்தார்கள், இந்தப் பெருங்கோடீஸ்வரர்கள் எல்லோரும் ஒன்றாக இறந்துவிட்டதைக் கண்டு உண்மையிலேயே ஆச்சரியப்பட்டேன். அவர்களை ஒவ்வொருவராக எப்படிக் கதையாடுவது? அது சர்வதேச நாணய நிதியத்திற்குள் நிற்க விரும்பியது, ஆகவே ஒரு விலக்கு கேட்டேன்: ஒரு நேரத்தில் ஓர் அறிக்கை.

தனிப்பட்ட காரணங்களுக்காக, Warren மாமாவிடமிருந்து தொடங்குவேன் — என் Gillette அவருக்குச் சொந்தமாக இருந்தது, அந்த மரியாதையை அவருக்குக் கடன்பட்டிருந்தேன்.

பிறகு மற்றவர்களுக்குச் செல்வேன். ஆனால் நீங்கள் கேட்கப் போவது விசித்திரமானது, அது ஒரே ஒரு விஷயத்தைத்தான் கற்பிக்கிறது: நாம் ஒரு தற்காலிகக் கொள்கலன் மட்டுமே, எதையும் கொண்டிருக்கும் காலம் அல்ல.

- **Jeff Bezos-இன் இறுதிச் சடங்கு** → பணம், அதிகாரம், மரபு, ஊடகம்
- **Bill Gates-இன் இறுதிச் சடங்கு** → தொழில்நுட்பம், கட்டுப்பாடு, கொடைப்பணி, அறிவுத்திறன்
- **Elon Musk-இன் இறுதிச் சடங்கு** → தனிநபர் வழிபாடு, குழப்பம், ரசிகர் கூட்டம், செவ்வாய்
- **Warren Buffett-இன் இறுதிச் சடங்கு** → பழைய மூலதனம், வாரிசுரிமை, மௌனம்
- **Donald Trump-இன் இறுதிச் சடங்கு** → முழுமையான காட்சிப்பொருள், கோஷ்டிகள், ஊடகக் கூத்து

இனிமையான வாசிப்பு.

Nando

தொடர்ச்சி V

Warren Buffett-இன் இறுதிச் சடங்கு → பழைய மூலதனம், வாரிசுரிமை, மௌனம்

அது மூடிய கதவுகளுக்குப் பின்னால் நடந்தது. ஒரு சில பேரை மட்டுமே எதிர்பார்த்தார்கள் — எப்படியிருந்தாலும், Berkshire-உடன் அவர் நிறைய பணம் வைத்திருந்த சில மனிதர்களின் கொள்கலனாக மட்டுமே இருந்தார், ஒரு வணிக நிறுவனத்தை உண்மையில் நடத்தியதில்லை, குறைந்தபட்சம் நேரடியாக.

தவிர்க்க முடியாமல் அறையை நிரப்பியவர்கள் பத்திரிகையாளர்களும் ஊடகத்தினரும், இரண்டு சக ஊழியர்கள், இரண்டு உண்மையான நண்பர்கள், உறவினர்கள், தவிர்க்க முடியாத வாழ்நாள் செயலாளர் — அவர் ஒருபோதும் உடன் படுக்காத அந்தப் பெண். அனைவரும் ஒரு காற்புள்ளியைப் பிடித்து அதை ஒரு கட்டுரையாக, ஒரு குறிப்பாக, நிகழ்வுக்குள் ஒரு நிகழ்வாக மாற்றத் தயாராக. நல்லவேளையாக, அவர்களில் யாரும் ஒரு நூல் எழுத முயலவில்லை.

Warren மாமா, எப்போதும் போல, அவர்கள் அனைவரையும் முந்திக்கொண்டிருந்தார். அவர் பேசியபோது, அவர்கள் கேட்டார்கள் — பேரப்பிள்ளைகளைக் கூட்டிவைத்து சவானாவின் விலங்குகளைப் பற்றி நுணுக்கமான விவரங்களுடன் சொல்லும் ஒரு தாத்தாவைக் கேட்பது போல. அவருடைய சவானா அவருடைய Nebraska அலுவலகம் என்பதைத் தவிர, அது கிட்டத்தட்ட யாருக்கும் தெரியாது.

யாரோ ஒருவர், உதடுகளை அசைக்காமல் கிசுகிசுத்து, அந்தப் பங்கை வைத்திருப்பதா விற்பதா என்று பக்கத்திலிருந்தவரிடம் கேட்டார் — மருந்தில்லாத ஓர் உள்ளுணர்வு. அந்த ஆசானின் அறிவுரை எப்போதும் ஒன்றுதான்: சந்தையில் உங்கள் பணம் மதிப்பிழப்பதைப் பார்க்க நீங்கள் தயாராக இல்லையென்றால், வீட்டிலேயே இருங்கள், அதைப் படுக்கைக்கு அடியில் வையுங்கள். அது எப்படியும் மதிப்பிழக்கும், ஆனால் குறைந்தபட்சம் என்ன மிஞ்சியிருக்கிறது என்று உங்களுக்கு எப்போதும் தெரியும்.

குருவானவரின் மறையுரையின்போது, ஒரு கடிதம் வந்தது — சில மணி நேரங்களுக்கு முன்புதான் — அதைத் தானே வாசிக்க வேண்டும் என்று அவர் வலியுறுத்தினார்:

நாங்கள் உங்களை ஒருபோதும் மறக்க மாட்டோம். நீங்கள் எங்கள் வாழ்க்கையின் குறியீடாக இருந்தீர்கள், இன்னும் இருக்கிறீர்கள், உங்கள் போதனைகள் ஏற்கெனவே புதிய தலைமுறைகளுக்குக் கடத்தப்பட்டுவிட்டன. ஏனென்றால் நீங்கள்தான், என்றும் இருப்பீர்கள், இப்படிச் சொன்ன மனிதர்: வெளியே மழை பெய்துகொண்டிருக்கும்போது நீங்கள் தண்ணீர் சேகரிக்க விரும்பினால், ஒருபோதும் சல்லடையுடன் வெளியே போகாதீர்கள்.

விடைபெறுகிறோம், மாமா.

Nando

Gillette உருவாக்கியவன். இன்னும் உங்கள் விசுவாசமான மருமகன், Warren மாமா.

தொடர்ச்சி VI

Elon Musk-இன் இறுதிச் சடங்கு — தனிநபர் வழிபாடு, குழப்பம், ரசிகர் கூட்டம், செவ்வாய்

பெரிய கூட்டத்தை எதிர்பார்த்தேன். மாறாக, கிட்டத்தட்ட நிம்மதியடைந்தவர்களைப் போலத் தோன்றிய மேலாளர்களைக் கண்டேன் — Elon செரிக்கக் கடினமான ஓர் உணவாக இருந்தது போல, திரும்பத் திரும்ப மேலே வரும் ஒரு கனமான உணவு. அதிகப் பணம் கொண்ட ஓர் ஏழை மனிதர். அதுதான் மௌனமான தலைப்புச் செய்தி.

கிசுகிசுப்பான உரையாடல்களில், அதே பல்லவி: அவருடைய தாய் — மாடல், துப்புரவுப் பணியாளர் — விதி எப்படி அந்தப் பையனைப் பூமியின் மிகப் பெரிய பணக்காரனாக முடிசூட்டியது, ஆனாலும் எல்லாவற்றையும் விட்டுச் செல்ல அவருக்கு ஒரு நிலையான பெண் ஒருபோதும் இருக்கவில்லை. கலப்பினம், அவருடைய நிறுவனத்தைப் போலவே. பாதி மேதை, பாதி கோளாறு.

பத்திரிகையாளர்கள் இருந்தார்கள், நிச்சயமாக. பார்வையாளர் மதிப்பீடு தரக்கூடிய ஓர் இறுதிச் சடங்கை ஊடகக் கூத்து ஒருபோதும் தவறவிடுவதில்லை. சடங்கு வழக்கமானதுதான் — கேமராக்கள், முணுமுணுப்புகள், ஈரமான பூக்களின் வாசனை.

ஆனால் குருவானவர்... குருவானவர்தான் உண்மையான திருப்பம்.

Elon பற்றிப் பேசும்போது அவர் சொன்னார்: "அவர் ஒரு விசுவாசமான நண்பர். ஒருமுறை என் Tesla-வின்

பேட்டரியை மாற்ற எனக்கு உதவி, 2% தள்ளுபடியும் கொடுத்தார். அந்தக் கணத்தால்தான் நான் குருவானவர் ஆனேன். அதனால்தான் இன்று அவருடன் இங்கே இருக்கிறேன்."

சிரிப்பதா, அழுவதா, அல்லது ஒரு மனநல மருத்துவரை அழைப்பதா என்று எங்களுக்குத் தெரியவில்லை. ஏனென்றால் அந்தக் கணமே **Sam Altman** உள்ளே பாய்ந்தார் — கண்கள் சிவந்து, குரல் உடைந்து — சவப்பெட்டியின் மேல் விழுந்து கத்தினார்:

"நாய்க்குப் பிறந்தவனே. நீ என் மேல் 130 பில்லியன் டாலருக்கு வழக்குப் போட்டாய். நீ தோற்றாய். தீர்ப்பை உனக்குப் படித்துக் காட்டும் திருப்தியைக்கூட நீ எனக்குத் தரவில்லை."

மலர்வளையங்களுக்கு இடையே ஒன்று தனித்துத் தெரிந்தது: வெள்ளை மாளிகையிலிருந்து அனுப்பப்பட்ட ஒற்றைக் கார்னேஷன் மலர். அனுப்பியவரை யாரும் ஒருபோதும் கண்டுபிடிக்கவில்லை. அல்லது எல்லோருக்கும் தெரிந்தும் தெரியாதது போல நடித்தார்கள்.

அவருடைய Twitter — X ஆக மாறி, ஒரு புதிராக மாறியது — அவருடைய கையொப்பம். அவர் பிறந்த நாளிலும் புறப்பட்ட நாளிலும் அது அவரைக் குறித்தது.

Nando

தொடர்ச்சி VII

Jeff Bezos-இன் இறுதிச் சடங்கு → பணம், அதிகாரம், மரபு, ஊடகம்

இது என்னை மிகவும் ஆர்வப்படுத்திய இறுதிச் சடங்கு என்று முழு அமைதியுடன் கூறுகிறேன் — **பணத்திற்காக** அல்ல, **அதிகாரத்திற்காக** அல்ல, **மரபுக்காக** அல்ல, **ஊடகத்திற்காக** அல்ல — மையப்படுத்தப்பட்ட நிர்வாகம் பேரரசின் இரண்டாம் இடத்தவரை நோக்கி எந்த முன்னிறுத்தலையும் ஒருபோதும் அனுமதிக்கவில்லை என்பதால்; உலகம் முழுவதும் நிதி மற்றும் வரிக் கோளாறுகளைச் சிதறவிட்டிருந்த, அரசாங்கங்களால் கண்காணிக்கப்பட்ட, தன் உள்கட்டமைப்புகளில் அவர் வேலை கொடுத்த ஏராளமான மக்களால் மட்டுமே சகித்துக்கொள்ளப்பட்ட ஒரு மனிதர் அவர்.

ஆனால் இந்தத் தெளிவின்மை கணக்குகளுக்குள்ளும் பிரதிபலித்தது — ஒருபோதும் உறுதியானவை அல்ல, ஒருபோதும் ஆவணப்படுத்தப்பட்டவை அல்ல — அவர்கள் குறிப்புகளையும் எண்களையும் கொடுத்தார்கள், ஆனால் ஒருபோதும் நிரூபிக்கும் ஆவணங்களைக் கொடுக்கவில்லை.

ஆகவே, பதிப்புத் துறையில், சுதந்திரத்தை நோக்கி ஒரு சிறிய இலக்கிய வெளியேற்றம் தொடங்கியிருந்தது, *சந்தேகமான பலரை விடப் பாதுகாப்பான சிலரே மேல்* என்று உறுதிப்படுத்தி.

ஆனால் தேவாலயத்துக்குள் மக்கள் கவனம் சிதறியிருந்தார்கள், வேறு மனிதர்களின் வேறு இறுதிச் சடங்குகளைப் பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள், ஒரு பெண்கள் குழு சொன்னது என் காதில் விழுந்தது:

"கேள்விப்பட்டீர்களா? இத்தாலிய எழுத்தரும் இறந்துவிட்டாராம் — AMERICA எழுதி, உலகின் மொழிகளைப் பேசியவர், அந்தப் புகழ்பெற்ற 225 மொழிகள். பதிலுக்குப் பணம் கேட்காமல் கொடுத்ததால் நாம் எல்லோரும் நேசித்தவர்."

சரி, அது என்னைத் தாக்கியது. மனிதர்கள் வழக்கமாக உடனடியாகவும் உடனடி விளைவுடனும் அங்கீகரிக்காத **மரணத்திற்குப் பிந்தைய வெற்றிகளில்** அதுவும் ஒன்று. உங்களை மறக்காமல் இருக்க ஒரே ஒரு பெண் போதும் — பிறகு வைரஸ் தொடங்கிவிடும்.

Jeff பற்றி குருவானவர் சொன்னார்: *"நாங்கள் இருவருமே வழுக்கையாகிக்கொண்டிருந்தோம். அவர் தன் விருப்பத்தால், நானும்தான்."*

பயணம் இனிதாகட்டும்.

Nando

தொடர்ச்சி VIII

Donald Trump-இன் இறுதிச் சடங்கு → முழுமையான காட்சிப்பொருள், கோஷ்டிகள், ஊடகக் கூத்து

அமெரிக்கக் கிரிஸ்லி — நான் அவரை அப்படித்தான் அழைப்பேன் — இறந்த பிறகும் மையத்தில் இருக்க முடிந்தது. ஒளிவெள்ளத்திற்காகவே பிறந்த ஒரு படைப்பு, திரை ஏற்கெனவே விழுந்த பிறகும் ஒதுங்க இயலாதவர்.

நாங்கள் அசாதாரணமான ஆண்டுகளைக் கடந்து வந்திருந்தோம். அவர் அமெரிக்காவை அதன் சொந்த எல்லைகளுக்கு அப்பால் நீட்டினார், ஐம்பது

மாநிலங்களை ஐம்பது மாநிலங்களும் இருநூற்றேழு லட்சியங்களுமாக மாற்றினார், பிறகு பின்வாங்கினார். அரிதான ஒரு கட்டுப்பாட்டுச் செயல் — அல்லது விதி மூச்சு விட நின்றதுதானோ.

வெனிசுவேலா அத்தியாயம் இருந்தது, Maduro வரலாற்றை விடத் திரைப்படம் போலத் தோன்றிய ஒரு காட்சியில் வீழ்ந்தபோது. பிறகு கிரீன்லாந்து மீதான குறுகிய கால மோகம். பிறகு இந்தியப் பெருங்கடல், அவரால் மட்டுமே படிக்கக்கூடிய ஒரு தனிப்பட்ட திசைகாட்டியைப் பின்தொடர்வது போல.

யாரும் கேட்காதபோதும், அவர் எப்போதும் அடிவானத்தைச் சற்றுத் தொலைவுக்கு நகர்த்தினார்.

மலர்வளையங்களுக்கு இடையே ஒன்று தனித்துத் தெரிந்தது — ஒற்றைக் கார்னேஷன் மலர். அனுப்பியவரின் பெயர் இல்லை. யாருக்கும் தெரியவில்லை, அல்லது எல்லோருக்கும் தெரிந்தும் மௌனத்தைத் தேர்ந்தெடுத்தார்கள்.

அவருடைய Twitter, X ஆக மாறி, ஒரு புதிராக மாறியது, அவருடைய உண்மையான கையொப்பம். அவர் அறைக்குள் நுழைந்த நாளிலும், மீண்டும் புறப்பட்ட நாளிலும் அது அவரைக் குறித்தது.

விடைபெறுகிறேன், ஜனாதிபதி அவர்களே.

Nando

தொடர்ச்சி IX

Bill Gates-இன் இறுதிச் சடங்கு → தொழில்நுட்பம், கட்டுப்பாடு, கொடைப்பணி, அறிவுத்திறன்

வாழ்க்கையில் செல்வங்கள் கட்டப்படுவதில்லை — அவை **ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு**, பிறகு சரியான பிடியுடன் **நிர்வகிக்கப்படுகின்றன**. Bill அப்படித்தான் இருந்தார்: நன்றாகப் பயன்படுத்தப்பட்ட ஒரு வாய்ப்பு, ஒரு பாணியாக, ஒரு தரமாக, உங்களால் வெறுமனே மறக்க முடியாத ஒன்றாக மாறும் ஓர் இருப்பு முறை.

வளாகத்துக்கு வெளியே அவரை முதன்முறையாகச் சந்தித்ததை ஒருபோதும் மறக்க மாட்டேன். அவர் யாரென்று எனக்குத் தெரியாது, தற்செயலாக என் மேல் மோதினார், நான் இளமையாகவும் முட்டாளாகவும் இருந்ததால், அவரை அடிக்கப் போனேன். ஆனால் அவர் — தொலைநோக்குள்ளவர், கவனமுள்ளவர், நற்பண்பும் கூர்மையான அறிவும் கொண்டவர் — என்னைப் பார்த்துச் சொன்னார்: *"பையா, இரண்டு பீருக்குப் பணம் கொடு, என்னிடம் காசில்லை."* ஆகவே நான் இருபது டாலரை எடுத்தேன், அந்தப் பெண் புகைப்படம் எடுத்தாள்.

என்ன ஒரு **நாய்க்குப் பிறந்தவன்** — அவர் யாரென்று பல ஆண்டுகள் கழித்துத்தான் கண்டுபிடித்தேன்.

அவருடைய இறுதிச் சடங்குக்குள் நுழைந்தது ஒரு குடும்பக் கூடுகைக்குள் நுழைவது போல என்னைத் தாக்கியது, நான் அவருடைய வாரிசுரிமையின் பகுதியாக இல்லை என்பதைத் தவிர; அதன் மீது எனக்கு ஒருபோதும் எந்த ஆசையும் இருந்ததில்லை. அவர் யார், என்னவாக இருந்தார் என்று மக்கள் கிசுகிசுத்துக்கொண்டே இருந்தார்கள், அவருடைய

அந்த அமைதியான, நிதானமான தோற்றத்துக்குப் பின்னால், கண்ணுக்குத் தெரிவதைத் தாண்டி வெகுதூரம் சென்ற தாராள மனம் கொண்ட ஒரு மனிதர் இருந்தார்.

மறையுரையின்போது குருவானவர் சொன்னார்: *"அவரால்தான் நாங்கள் திருச்சபையை டிஜிட்டல் மயமாக்கினோம், இப்போது பாவசங்கீர்த்தனங்கள் ரகசியமாகப் பதிவு செய்யப்பட்டு நேரடியாகத் திருத்தந்தைக்கு அனுப்பப்படுகின்றன."* வந்திருந்தவர்களிடையே ஒரு தயக்கமான முணுமுணுப்பு பரவியது — அவர் கேலிக்குச் சொன்னதாகச் சேர்க்கும் வரை: *"அவை ரோமுக்குப் போவதில்லை. நேராக CIA-க்குப் போகின்றன."*

பத்திரிகையாளர்கள் வழக்கத்துக்கு மாறாகப் பணிவாக இருந்தார்கள். பலர் அவரிடம் வேலை செய்தவர்கள், அவர்கள் அனைவரும் மௌனம் காக்கச் சொல்லிக்கொண்டே இருந்தார்கள், ஏனென்றால் அந்த உறைந்த நேரத்துக்குள், **Bill-இன் சவப்பெட்டி பேசிக்கொண்டிருந்தது**.

விடைபெறுகிறேன், என் நண்பரே.

Nando

NY CITY — பின்னுரை

இறுதியில், எல்லாம் இப்படித்தான் மூடுகிறது: ஆரவாரம் இல்லை, கைதட்டல் இல்லை, உங்களை வாசல் வரை யாரும் கூட்டிச் செல்வதில்லை. நீங்கள் மட்டும், எங்கோ எழுதப்பட்ட உங்கள் பெயர், முடிய மறுக்கும் ஒரு நடைபாதை.

நீங்கள் இறக்கும்போது மக்கள் என்ன சொல்கிறார்கள் என்று அறிவது யாருக்கும் இருக்கக்கூடாத ஒரு சிறப்புரிமை. அது முடிவைப் பற்றிய காதல் கற்பனையைக் கெடுத்துவிடுகிறது. உண்மை எப்போதும் பயனற்றதாக இருக்கும்போது தாமதமாக வருகிறது என்று அது காட்டுகிறது.

யாரும் ஒருபோதும் படிக்காத ஓர் அறிக்கையை எழுதும் பணியுடன், மறுமையின் ஊழியர் போலச் சவப்பெட்டிகளுக்கு இடையே நடந்தேன். என்னைப் பற்றிய முடிவு இறுதியாக வந்தபோது, நான் தயங்கவில்லை: **நான் ஒரு பெண்ணாகத் திரும்பி வரத் தேர்ந்தெடுத்தேன்.** மிக வலிமையானவள், மிகக் கூர்மையானவள், மிக உத்திமிக்கவள். யார் ஏமாறுகிறார்கள் என்று பார்ப்பதற்காகவே, தங்களைப் பலவீனமானவர்கள் என்று உலகம் அழைக்க அவர்கள் அனுமதிக்கிறார்கள்.

பிறகு எங்கே மீண்டும் பிறக்க விரும்புகிறேன் என்று கேட்டார்கள். அவர்களை முடிக்கவிடவில்லை: **அமெரிக்கா.** எந்த மாநிலமும், எந்த நகரமும். எனக்கு ஒரே ஒரு உத்தரவாதம் மட்டுமே வேண்டும்: இந்த முறை சரக்கு அனுப்புதல் தொழில்முறையாளர்களால் நிர்வகிக்கப்பட வேண்டும், டெலிவரியின்போது அவர்கள் ஒரு கையொப்பம் கேட்க வேண்டும்.

ஆகவே, நான் உண்மையிலேயே வந்து சேர்ந்தேன் என்று எனக்குத் தெரியும். நான் வாழப்போகும், மீண்டும் இறக்கப்போகும் இடத்தில். அதே அமைதியுடன், அதே நகைச்சுவையுடன், எப்போதும் போல அதே சிறிய அடியுடன்.

முடிவு.

Nando

குறிப்பு

“எங்களுக்கு ஒன்று பொதுவாக இருந்தது — அது பணம் என்று முட்டாள்தனமாக நினைக்காதீர்கள். நாங்கள் அனைவரும் இறந்துவிட்டோம், ஆனால் கதையைச் சொன்னவர்கள் மட்டுமே ஒருபோதும் மறக்கப்பட மாட்டார்கள்.”

Ferdinando Frega